

Pustia

Exodul 15.13-27

James Butler Stoney

© SoundWords, Online începând de la: 06.01.2021, Actualizat: 06.01.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Exodul 15.13-27

Exodul 15.22-25: Și Moise a pornit pe Israel de la Marea Roșie și au ieșit în pustiu Șur. Și trei zile au umblat prin pustiu și n-au găsit apă. Și au venit la Mara și n-au putut să bea apele din Mara, pentru că erau amare; de aceea i s-a pus numele Mara. Și poporul murmura împotriva lui Moise, zicând: „Ce vom bea?” Și el a strigat către Domnul; și Domnul i-a arătat un lemn și el l-a aruncat în ape și apele s-au făcut dulci. Acolo i-a dat o rânduială și o judecată; și acolo i-a încercat.

J.B.S.: Tema noastră este pustia. Israel a fost răscumpărat din Egipt și din Exodul 15.13-17 vedem că Dumnezeu avea în plan să-i ducă în Canaan. Însă pustia era între Egipt și Canaan. Singura posibilitate, ca să poți ajunge în Canaan, era drumul prin pustie. Pentru noi modelul acesta este la fel de adevărat. Nu este nici un alt drum pentru ajungerea în cer decât numai prin acceptarea morții aici pe pământ, și aceasta este acceptarea pustiei. Porțiunea de drum dintre Egipt și Canaan ne verifică pe fiecare dintre noi. Fericit este numai acela care în locul acesta corespunde lui Dumnezeu. Nu cunosc nimic altceva care să fie așa de puțin cunoscut, precum este caracterul adevărat al pustiei și experiențele din pustie. Cine înțelege pustia ca loc destinat de Dumnezeu pentru el însuși, acela este un om fericit. Aici nu se așteaptă nimic altceva decât moartea, și aceasta înseamnă că se acceptă pustia. Prin moartea lui Hristos se iese din Egipt și se învață că pe această scenă nu există nimic altceva pentru sine însuși decât moartea lui Hristos. Încercarea pentru noi constă în aceea, dacă noi acceptăm pustia ca scenă a morții, pe care noi nu găsim nici o sursă de ajutor, decât numai în Dumnezeu.

Israel a avut nevoie de treizeci și nouă de ani, ca să învețe aceasta, și noi probabil avem nevoie la fel de mult timp, pentru ca apoi să fim în împrejurări în ea numai pentru câteva ore. Tâlharul de pe cruce și Ștefan au fost numai pentru scurt timp în ea. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru tot ce El mi-a arătat despre însușirile importante ale pustiei. Deseori m-am dat înapoi să cânt:

*Lumea-ceasta e-o pustie,
Unde eu azi pentru mine
Chiar nimica nu găsesc.
N-am nimic jos a deplânge,
Nici a pierde, nici a strânge;
Doar cu un toiag călătoresc.*

Dar cu cât cunosc mai mult ce așteaptă Dumnezeu de la mine pe drumul acesta dintre Egipt și Canaan, cu atât mai serios devine situația, cu toate că drumul este plin de binecuvântare. Orice necaz al vieții mele, orice zguduire, orice revoltă au avut loc în acest „spațiu intermediar”. De ce? Pentru ca eu să învăț dependența totală de Dumnezeu.

Remarcă: Noi îl vedem pe Israel în trei locuri diferite, în Egipt, în pustie și în Canaan.

J.B.S.: Da, J.N.D. a spus că pustia nu este o parte a planului lui Dumnezeu, ci a căilor Lui. Pustia este, ca să zicem așa, podul dintre două porturi. Dacă poporul lui Dumnezeu ar parcurge-o, plecat din Egipt și cu privirea spre Canaan, ea ar fi un loc binecuvântat – sau mai

bine spus, încă o experiență. Ea este pentru noi realmente mai mult o experiență decât un loc de ședere. Se are viața în Hristos complet în afara lumii acesteia, și nimic din ceea ce este aici nu este de folos acestei vieți. Exodul 15.16,17 este pustia propriu-zisă, așa cum o vede Dumnezeu:

Exodul 15.16,17: Frica și groaza au căzut peste ei. De măreția brațului Tău au încremenit ca piatra, până a trecut poporul Tău, Doamne, până a trecut poporul pe care Ți l-ai cumpărat. Tu îi vei duce și îi vei sădi pe muntele moștenirii Tale, la locul pe care l-ai făcut locuința Ta, Doamne, locașul sfânt, Doamne, pe care mâinile Tale l-au întemeiat.

Mana, stânca lovită, rugăciunea de mijlocire și biruința asupra lui Amalec arată harul lui Dumnezeu în toată plinătatea lui față de fiecare care este în pustie. Însă primul lucru cu care se face cunoștință la intrarea în pustie este Mara; aceasta înseamnă moarte: trebuie să bei moartea. Apele din Mara veneau din apele Mării Roșii. Înțelesul morții lui Hristos, care m-a eliberat din Egipt, trebuie menținut practic, dacă eu vreau să fiu cu adevărat în pustie. Dacă nu s-a învățat ce înseamnă să fi liber din Egipt, este imposibil să ai parte de experiențele pustiei. Trebuie să faci un început clar. În epistola către Romani capitolele 6 și 7 ne dau o privire de ansamblu scurtă despre ceea ce înseamnă pentru noi pustia. Dacă eu accept moartea pentru mine, atunci sunt scutit de mult necaz și voi fi păstrat de Dumnezeu. Pentru mine nu este aici nimic „decât numai ceea ce vine de la Dumnezeu.

Remarcă: Noi primim aici îndurare.

J.B.S.: Însă îndurările naturale nu aparțin pustiei, cu toate că noi le primim acolo. În pustie primesc numai ceea ce are ca izvor pe Dumnezeu. Noi trebuie să ne cunoaștem pe noi înșine. Israel a avut nevoie de patruzeci de ani ca să se cunoască pe sine însuși și nu a devenit mai devreme liber, până când nu a ajuns la Numeri 21, când el a recunoscut pustia.

Întrebare: Ce vreți să spuneți prin aceasta?

J.B.S.: Ei și-au îndreptat inimile ori spre Egipt, ori au murmurat. Pustia nu oferă absolut nimic cărnii. Cine își îndreaptă inima înapoi, o îndreaptă spre Egipt. Ei au trebuit să se cunoască pe ei înșiși. De aceea pustia a trebuit să-i smerească și să-i încerce, pentru ca prin aceasta să afle ce era în inima lor, și astfel să poată cunoaște că „omul trăiește nu numai din pâine, ci din orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” Când Domnul a fost condus în pustie, El a răspuns diavolului mai întâi cu acest loc din Scriptură. El era Omul dependent. El avea autoritate și posibilități să-Și ușureze situația, dar El a căutat numai pe Dumnezeu și în pustie a fost absolut dependent de El. Dacă se studiază viața Lui, se va găsi că El niciodată nu a făcut ceva pentru Sine Însuși. Niciodată nu a schimbat o situație în favoarea Lui. „Vulpile au vizuini ..., dar Fiul Omului nu are unde să-Și pună capul.” Dar El a avut parte de bucurii, care nu au fost împiedicate prin nimic, și El putea spune: „... pentru ca ei să aibă bucuria Mea deplină în ei.” Toate izvoarele Lui erau în Dumnezeu. În felul acesta a trăit Domnul ca Om aici pe pământ și aceasta este mana.

Cât de întristați erau copiii lui Israel, când au ajuns la Mara. Și la fel este și cu noi. Noi nicidecum nu suntem pregătiți să găsim aici o fâșie de pământ verde. Noi ne bucurăm să fim

scăpați de locul judecății prin moartea lui Hristos și învierea Sa. Aceasta este Marea Roșie. Însă noi nicidecum nu suntem pregătiți să rămânem în atingere cu moartea Lui pe tot parcursul drumului. Și totuși, numai în moartea Lui noi putem fi liberi în mod practic de omul, care este decăzut judecății. Să accepti aceasta înseamnă să aprobi pustia. Tânărul din 1 Ioan 2.15 l-a învins pe cel rău: pe faraon. Și cu toate acestea i se spune: „Nu iubi lumea, nici cele din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.” Se știe că ești eliberat de judecata morții, deoarece ți-ai însușit moartea lui Hristos spre mântuirea proprie. Ți-o însușești tu și mai departe? Sau îți dobândești binefaceri la locul unde El a murit? În 1. Petru 4.1 citim: „Așadar ... înarmați-vă și voi cu aceeași gândire. Pentru că cine a suferit în carne a sfârșit-o cu păcatul.” Aceasta nu merge așa de departe ca în Romani 6: „a murit față de păcat”. În 2. Corinteni 4.10 găsim: „... purtând întotdeauna în trup omorârea lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să fie arătată în trupul nostru.” Dacă ești cu adevărat în pustie, nu permiți nici un cuvânt și nici o chestiune, pentru care Hristos a murit. Aceasta era experiența lui Pavel.

Spune-mi, care este prima impresie, pe care o primești în cazul când trăiești viața Omului care nu este aici?

Remarcă: Că Hristos nu este aici.

J.B.S.: Exact aceasta. Impresionează sufletul faptul că El nu este aici, și aceasta înseamnă pustia. Căci dacă El nu este aici, atunci nu este nimic pentru cineva. Atunci aici nu este nimic care slujește vieții acesteia, nimic care să fie savurat. Dacă ești în camera ta și de bucuri de Domnul mai mult decât orice altceva și apoi te asociezi cu cel mai frumos cerc al familiei, nu va folosi la nimic celui care procedează astfel.

Remarcă: În aceasta constă dezamăgirea.

J.B.S.: Trebuie să aduci har în împrejurările sale. Împrejurările nu aduc har. Mă înțelegeți?

Remarcă: Cred că vă înțeleg, dacă vreți să spuneți că noi nu găsim aici nici un izvor pentru ceva.

J.B.S.: Relațiile naturale cele mai favorabile de imaginat nu pot ajuta. Este un ținut uscat și neroditor. Cred că descrierea cea mai exactă a experiențelor pustiei le găsim în Psalmul 23. De unde se vine? Dintr-un loc unde nu se găsește nimic care să ajute cuiva. Dar acolo ești cu El, și unde conduce El? El conduce pe cărările dreptății din pricina Numelui Său. Ai conștiința izvoarelor Sale și nu numai aceasta, ci și ai parte de favoarea Lui înainte vrăjmașilor Lui.

Întrebare: Domnule Stoney, vreți să spuneți că aici nu există nimic care ar putea sluji omului nou?

J.B.S.: Dacă constatați că există ceva, spuneți-mi. Arătați-mi ceva, care este de folos omului nou.

Remarcă: M-am gândit că tot ce poate sluji omului nou trebuie să vină de pe locul nou.

J.B.S: Cu siguranță, însă locul acesta nu este aici.

Remarcă: Duhul Sfânt trebuie să aducă totul.

J.B.S: Da, dar de unde? El ni le aduce aici jos.

Remarcă: Domnul în glorie este Izvorul adevărat.

J.B.S: Așa este. După ce am primit libertatea, în primul rând devenim conștienți că Domnul nu este aici și că aici nu se găsește nimic pentru omul nou. Se are o viață, care este în afara locului acesta, într-un domeniu al bucuriei fără nori. Aici nu se găsește nimic. Aceasta este pustia. Este un pericol mare pentru creștini să se aștepte la ceva bun aici, începând din momentul când Hristos nu mai este aici. Nimic nu ne împiedică mai mult decât să ai așteptări de la scena aceasta. Dacă eu trăiesc cu adevărat în viața lui Hristos și mă bucur de ceea ce Îi place Lui și Îl interesează, atunci bucuria mea este în afara acestei scene. Atunci descopăr că aici nu se găsește nimic care să mă stimuleze, și de aceea nici nu doresc ceva de aici. Doresc numai ca aici să fiu întărit și păstrat, așa cum a fost El – și acesta este înțelesul manei.

Nu se poate primi mana, dacă nu se trăiește în viața Lui. „Am fost răstignit cu Hristos, și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.” Aceasta este adevărata ta viață, în care tu trăiești pentru Dumnezeu. Apoi: „și ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” Aceasta este cărarea nouă pentru pustie. Eu fac totul în dependență de El, nu cu aptitudinile proprii, ci totul în dependență desăvârșită de Dumnezeu. Cu cât împotririile sunt mai mari, pe care le am de întâmpinat, cu atât mai mare este ocazia pentru mine să experimentez puterea Duhului lui Dumnezeu, care mă face capabil să înving.

Întrebare: „După cum M-a trimis pe Mine Tatăl cel viu și Eu trăiesc datorită Tatălui, tot așa, cel care Mă mănâncă pe Mine va trăi și el datorită mie.” Este aceasta mana?

J.B.S: Nu, aceasta este contrastul ei. Ea este dată pentru viață, nu pentru pustie. Aproape că nu există ceva care să fie cunoscut așa de puțin ca mana.

Întrebare: Ce este atunci mana?

J.B.S: Mana este felul în care a trăit Hristos pe pământ, o viață de dependență desăvârșită, pe care Dumnezeu a păstrat-o. Lumea însemna pentru El o pustie, prin care El a trecut într-o frumusețe divină desăvârșită. Harul, în care a umblat Hristos aici, este mana pentru noi. În măsura în care ești cu adevărat în pustie, ea este primită.

Întrebare: Vreți să spuneți, este viața lui Isus pe pământ?

J.B.S: Este felul vieții Lui aici. Însă noi putem strânge aceasta ca mana numai dacă noi trăim în viața Lui, în afara a tot ce se găsește aici. Trebuie să fi la El, acolo unde este El, ca să fi ca El acolo unde El era. Israel nicidecum nu a vrut mana. Ei au detestat-o. (Dacă te-ai cunoscut cu adevărat, atunci poți cunoaște pe oricine și îl poți ajuta.) În anul al treizeci și nouălea al

călătoriei lor prin pustie ei au murmurat împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Moise, și sufletul lor a detestat mâncarea care le stătea liberă la dispoziție. Li s-au trimis șerpi de foc. Cauza adevărată a acestei respingeri iese la lumină. Este diavolul, care conduce carnea la pierzare, dacă noi nu o judecăm. A fost ridicat un șarpe de aramă, care niciodată nu a mușcat pe cineva. Acestuia îi corespunde Ioan 3.14:

Ioan 3.14: Și, cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, așa trebuie să fie înălțat Fiul Omului.

Fiul Omului trebuia înălțat. El, Cel care nu a cunoscut nici un păcat, a fost făcut păcat. Păcatul a fost condamnat în carne și a fost îndepărtat dinaintea ochilor lui Dumnezeu. Ușurarea are loc prin ținerea departe de orice rău. Eu trăiesc în El. În moartea Lui eu sunt despărțit de oamenii care stau sub judecată. Eu am gustat moartea în Altul. Șarpele de aramă înălțat a dovedit că nu era nici un alt mijloc de vindecare a cărnii, decât numai moartea. Dacă văd că Hristos a fost făcut păcat și eu am fost răstignit cu Hristos, atunci pentru mine a început ziua binecuvântării veșnice. Atunci voi cunoaște că prin Hristos, Domnul nostru, am scăpat de tot ce este aici – am trecut din moarte la viață.

În Numeri 21.17 se spune: „Țâșnește, fântână!” Găsim Duhul Sfânt prezentat ca Duhul vieții. Potrivit experienței, în puterea Duhului ai fost introdus în viața Sa, așa cum se spune în Romani 8.2: „Pentru că legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții.” Finalul din Romani 5 și Romani 8 aparțin împreună. Romani 6 și 7 sunt o intercalare. Deci ești cu adevărat echipat pentru pustie. Șarpele înălțat și fântâna țâșnitoare înseamnă pentru noi ceea ce găsim în Ioan 3 și 4. Israel face acolo un început nou. Ei nu erau încă în Canaan, nu trecuseră încă Iordanul. Aveau de luptat, până vor ajunge de partea cealaltă, și pe malul celălalt este de asemenea luptă, chiar dacă ea este de altă natură. Pentru noi aceasta înseamnă să stăm în concursul din Evrei 12. Este o luptă care durează. Îți riști viața și singura hrană este mana.

După aceea se ridică o altă putere împotriva noastră. Este Balaam. Balaam ne prezintă tactica vrăjmașului, cu care el încearcă să creeze poporului relații sociale. El i-a produs prin aceasta mai multă pagubă decât oricare altă formă de împotrivire satanică. Așa este astăzi. Încurcătura produsă de Balaam este o faptă deosebit de abilă a răutății satanice împotriva poporului lui Dumnezeu. Fiecare dintre noi este lovit mai mult sau mai puțin de încurcătura lui Balaam. Nimic nu ne-a stricat așa de mult ca relațiile noastre. Cătușele sociale, în care se lasă prinși creștinii, produc multă nenorocire. Ia seama la cuvintele mele: fiecare este caracterizat de relațiile cele mai de jos.

Întrebare: Vă referiți la viața de afaceri?

J.B.S: Dacă cineva este în afacerile lui, el nu se gândește la prietenii, ci dacă el este relaxat și nu știe la ce se poate aștepta; și dacă întreține prietenii, care nu sunt de la Hristos, el se va strica. Relația noastră este oștirea creștină. Privește cum Balaam i-a stricat pe corinteni, invitându-i. Cu cât societatea este mai atrăgătoare, cu care omul are legături, cu atât pericolul este mai mare. Încălcirea poate fi în citit. Cerneala poate murdări la fel ca noroiul: în general se va vedea că ceea ce citește cineva este în concordanță cu relația pe care el o practică.

Tesalonicenii au trebuit să se împotrivescă lui Amalec. Acolo era vorba de luptă deschisă. Încâlcirile lui Balaam sunt viclene. El invită și este deosebit de binevoitor.

Întrebare: Cum vă comportați dumneavoastră, dacă sunteți invitați?

J.B.S: Eu resping invitația, dacă nu pot merge acolo în harul lui Hristos ca un rob, ci sunt în pericol să mă amuz. Calul care lucrează la moară ne este un exemplu. El lucrează ziua întregă la moară, dar se bucură de grajd. Trebuie să lucrezi, însă patria inimii este total în afara muncii. Niciodată lumea aceasta nu va fi înțeleasă ca o pustie, dacă nu ai o patrie în afara pustiei.

Întrebare: Care este diferența între Mara și șarpele înălțat?

J.B.S: Mara înseamnă suferință în carne, care ia naștere dacă eu nu satisfac carnea. De ce nu o satisfac? Deoarece din cauza ei a murit Hristos. Aceasta îndulcește suferința. „Înarmați-vă și voi cu aceeași gândire” (1. Petru 4.1). Nu permiteți cărnii să devină activă, atunci când ea se anunță. În șarpele înălțat eu văd că Hristos a fost făcut păcat pentru mine, că omul vechi a dispărut, a dispărut cu totul la cruce. Aceasta nu o obținem într-o singură zi.

Întrebare: Cum se iese din pustie?

J.B.S: Prin Iordan. Acesta este un privilegiu. Este privilegiul nostru să fi murit cu Hristos în afara acestei scene. Iordanul înseamnă că eu realizez în mine ceea ce trecerea prin Marea Roșie a lucrat pentru mine înaintea lui Dumnezeu. Prin moartea lui Hristos am găsit un drum care nu numai mă scoate din Egipt, ci și mă introduce în Canaan. Epistola către Romani ne învață să fim morți față de omul păcatului, și epistola către Coloseni ne învață să fim morți față de lume. Deseori între ele este o amânare lungă. Eu nu sunt mort în mine însumi, ci eu am murit cu Hristos. Prin moartea Sa eu sunt despărțit de legătura mea cu Adam și cu lumea. Dar dacă eu am murit cu Hristos, eu trăiesc în El.

Remarcă: Poporul Israel a fost văzut intrând în Marea Roșie, dar nu a fost văzut ieșind. El nu a fost văzut în Iordan, dar a fost văzut ieșind din Iordan.

J.B.S: Toate relatările spun că poporul a trecut prin Marea Roșie în linie, unul după altul, însă au trecut unul lângă altul prin Iordan. Când ei au ajuns la Iordan, nu era apă în el. Apele Mării Roșii au constituit un zid la stânga și la dreapta. Ștefan a avut parte că în Iordan nu era apă. Aici pe pământ este un loc sărăcăcios pentru unul care poartă în inimă bucuriile cerului și a murit cu Hristos față de elementele lumii. Niciodată Hristos nu va fi înțeles ca și Cap, până nu ai trecut prin Iordan.

Întrebare: Dumneavoastră spuneți că pustia este un loc al încercărilor?

J.B.S: Da, ea este o încercare pentru fiecare din noi. Este locul unde noi avem parte practic de moarte. Prin harul divin eu am fost eliberat de la judecată, dar există mai mult: eu am un loc nou, departe de tot ce este aici. Eu trebuie să trec de pe scena de aici dincolo, pe o alta. Cum mă comport eu pe drumul dintre Egipt și Canaan? Ce comportare de deplâns ne-a arătat

poporul Israel, și cu toate acestea comportarea lor a dat naștere la dovezi minunate ale harului lui Dumnezeu. „Omul să nu trăiască numai din pâine, ci din orice cuvânt, care iese din gura lui Dumnezeu”. Acesta a fost principiul care a dominat viața Domnului ca Om aici pe pământ. „El a învățat ascultarea” – nu a învățat să asculte, ci a învățat ascultarea – „în ceea ce a suferit.” Epistola către Filipeni arată experiența unui om ceresc. Trebuie să mergi pe punctul cel mai înalt, ca să ai parte de aceasta. Nu poți face nici un fel de experiențe ale pustiei, dacă nu cunoști locul și căminul din cer. În epistola către Efeseni credinciosul este privit ca unul care este unit deja cu Hristos în locurile cerești. El revine într-un fel cu totul nou de acolo aici pe această scenă.

Întrebare: Ce este mana ascunsă?

J.B.S: Ceea ce Dumnezeu a văzut în Hristos aici pe pământ. În Apocalipsa 2 găsim că învingătorul, după ce Adunarea a suferit prin ispitirea venită prin Balaam – aceasta înseamnă legăturile rele -, primește mana ascunsă. El primește impresii despre felul cum Cel preamărit a umblat aici spre buna-plăcere desăvârșită a lui Dumnezeu. Adunarea este întregirea a ceea ce Hristos a fost aici. A fost nevoie de nouăsprezece secole ca să se arate aceasta pentru El – puțin în tine și puțin în mine, de milioane de ori ceva puțin. Oamenii nu înțeleg că Adunarea este întregirea Omului în care Dumnezeu a fost prezentat, și că toate vin de la El.

Sper că inimile voastre ale tuturor doresc să înțeleagă pustia și să fie cu adevărat pentru Dumnezeu în ea. Dacă este așa, nu veți uita seara aceasta. Noi ar trebui să înțelegem ce ne învață Domnul. El satisface dorința fiecărei ființe. Ce timp fericit am avea noi, dacă de la început noi am răspunde afirmativ la pustie, prin aceea că aici nu am aștepta nimic altceva decât moartea, în desăvârșită dependență de Dumnezeu. Însă aceasta trebuie s-o învățăm. Noi toți ne dăm înapoi să răspundem afirmativ la pustie. Niciodată nu ne vom bucura de Hristos în cer, dacă aici pe pământ nu acceptăm moartea. Pavel și Ioan au avut parte că împrejurările au devenit tot mai grele. La sfârșitul zilelor lor unul din ei era în închisoare și celălalt în exil – în loc să fie într-un loc de refugiu liniștit, umbros. Însă ei erau foarte fericiți.

Întrebare: Au mâncat ei mana în țară?

J.B.S: Ei au mâncat mana până când au mâncat boabele vechi după Paști. (vezi Iosua 5.11: „Și a doua zi după Paști, în aceeași zi, au mâncat din grâul țării azime și boabe prăjite.”) Perioada de timp între Egipt și Canaan ne verifică pe noi toți.

Tradus de la: [Die Wüste](#)

Titlul original: „The Wilderness. Exodus 15:22-27”
din *Ministry by James Butler Stoney*, vol. 6, pag. 325 și următoarele.

Articolul este o însemnare a așa-zisei *Bible Readings* (Edinburgh, 1895). La acest studiu al Cuvântului făcut de Stoney ascultătorii puteau pune întrebări.

Traducere: Ion Simionescu